

Dinsdag, 22 november 1983

DE MISLEIDE GEEST OP AARDE EN IN DE SFEREN

Kan een geest misleid worden? Neen. De geest kan zichzelf misleiden. Zo gaat het ook met mensen. Mensen misleiden zichzelf voor het grootste gedeelte en zij worden zeker niet zonder meer misleid. Ik zal proberen u een en ander uit te leggen.

De werkelijke gang van zaken van leven als geest of leven in de stof is gebaseerd op een in zich vaste reeks van mogelijkheden waartussen vrijelijk kan worden gekozen.

Je hebt dus in feite een levensweg waarin een aantal hoogtepunten redelijk vastliggen. Het zijn alleen de betekenissen ervan die we kunnen wijzigen. Laat ik het heel eenvoudig zeggen. In uw wereld zijn heel dikke vrouwen over het algemeen wezens die men met enig leedwezen of medelijden bezieet. Wanneer u zich echter begeeft naar bepaalde negerstaten zult u ontdekken, dat die omvang daar juist het summum van schoonheid is. Het feit blijft dus hetzelfde, maar de waardering is een andere. Het resultaat is, dat bij u enorm veel verdiend kan worden door dames te laten vermageren en dat in dat andere land de dames alles zullen doen om vooral lekker vet te worden.

De feiten zijn onontkoombaar. Wij kunnen de betekenis van elk feit voor onszelf echter bepalen en daarmee de manier waarop we het beleven. Wanneer je het nu hebt over de misleide geest op aarde, dan kun je bijvoorbeeld zeggen: "ja, maar wanneer verteld wordt dat het lam ons aller lasten draagt, is dat dan misleiding?" In zekere zin is het zelfmisleiding, omdat er namelijk niet staat, dat Jezus uw schuld op zich neemt met dien verstande, dat u zelf niets hoeft te doen. Wanneer je dus op die manier jezelf misleidt dan komt dat voort uit je behoefte om het voor jezelf een beetje gemakkelijker te maken. Er zijn mensen die zeggen, dat zij gelijk hebben en dat zij worden uitverkoren en anderen niet. Die mensen kunnen gelijk hebben in die zin, dat ze uitverkoren zijn. Maar die uitverkiezing zal dan niet gebaseerd zijn op het aanhangen van een bepaalde leer of een systeem, maar op de wijze waarop ze leren en de harmonie die ze in zichzelf krijgen met hogere krachten en waarden.

Hierbij zijn interpretaties dus enorm belangrijk.

Misleiding is een beetje moeilijk te omschrijven. Wanneer ik bijvoorbeeld zou zeggen, dat het kabinet u ten aanzien van vele feiten in de maatschappij misleidt, dan zou ik iets zeggen wat niet waar is. Het kabinet heeft namelijk gelijk omdat het uitgaat van een bepaalde reeks veronderstellingen. Wanneer ik zou zeggen, dat de vakbonden ongelijk hebben dan zullen velen uitroepen, dat ze gelijk hebben omdat ze hun leden verdedigen. Daar heeft u dan ook weer volkomen gelijk in alleen men houdt daarbij geen rekening met het feit, dat ambtenaren in feite betaald warden door degenen in de maatschappij die rendabel werk verrichten. Dat betekent dus, dat de last die op de gemeenschap drukt bepaald wordt voor een groot gedeelte door de loonkosten van de ambtenaar. Nu kun je dat vervalsen door te zeggen, dat er mensen zijn van de PTT, de NS, Streekvervoer, etc. die ook ambtenaar zijn. Neen, zij zijn in wezen beampte, ook al heeft men dat verschil weggevaagd. Het houdt in, dat zij niet zuiver een administratieve en regulerende taak hebben, maar dat zij een dienstverlenende taak hebben. Een dienstverlenende taak kan in zichzelf rendabel zijn. Die mogelijkheid houdt dus ook in, dat iemand die dergelijke functies bekleed ook in staat is om werkelijk en reëel zijn kosten ook te verdienen. Maar een belastingambtenaar ontleent zijn belang alleen aan het feit, dat hij ten bate van de gemeenschap aan de gemeenschap iets ontnemt. Datgene wat hij zelf verdient is dus een extra last die de gemeenschap heeft te dragen om aan zich datgene te laten ontnemen wat door anderen voor zogenaamde gemeenschappelijke doeleinden bestemd wordt.

Dat zijn feiten. Wanneer je deze nu niet wilt zien kunt u spreken over een misleide geest. Die feiten zijn er echter, iedereen kan ze zien. Degene die ze dus niet wil zien gaat aan feiten, gaat aan werkelijkheid voorbij. Hij of zij denkt niet zelf, reageert niet zelf. Dan hebben we te maken met iets wat u een misleide geest of een misleide mens kunt noemen.

Wanneer ik mijn eigen denkbeelden boven alles zo sterk laat prevaleren, dat er geen enkele mogelijkheid meer is om me daarvan af te brengen, dan ben ik in feite bezig mijzelf te misleiden. Ik ben blind voor de feiten.

Dat geldt voor regeerders van alle landen der aarde. Dat geldt voor de verkondigers van elk geloof, van elk systeem. Op het ogenblik, dat je je vasthoudt aan: zo is het en niet anders, sluit je je af voor andere mogelijkheden. Dientengevolge misleid je jezelf ten aanzien van de werkelijkheid.

❖ *Als dit door bijvoorbeeld kerk ingeprent wordt en je gaat met bepaalde voorstellingen over, ben je dan misleid?*

Dan kan het een strop zijn, dat je als geest weinig werkelijkheidsbesef hebt, ja. Het is net zo goed mogelijk, dat u overgaat in de overtuiging, dat u heilig of zalig zult worden of uitverkoren of wat u maar wilt en dat al datgene wat u maar wilt vertaald wordt in termen van engelen, harpjes etc. U zit dan een hele tijd halleluja te zingen in een hemel waarin echter niets verandert want die hemel is een voorstelling die u is ingeprent. Dan vraagt u zich misschien af waarom die God alleen maar blijft zitten. Op het ogenblik, dat u dat denkt begint hij te vervagen. Dus in het hiernamaals is het niet zo erg.

Heeft u vragen over die stoffelijke misleiding waarover we globaal iets hebben gezegd?

❖ *Opmerking over ambtenaar.*

Ongetwijfeld is die ambtenaar misleid zoals vele Nederlanders misleid zijn ten aanzien van de feitelijke toestand waarin een staat verkeert. Men neemt aan, dat de staat een op zichzelf staand organisme is met eigen middelen en mogelijkheden. Dit is natuurlijk volledig onjuist. De staat krijgt haar gestalte door een al dan niet afgedwongen eensgezindheid van alle burgers van die staat. Haar mogelijkheden ontspringen in feite aan datgene wat zij, op welke wijze dan ook, kan verkrijgen van de burgers van die staat.

Wanneer u ambtenaar bent kan je zeggen, dat niet de staat maar het gehele volk betaalt. U moet zich dan geen misleide geest voelen wanneer u beseft, dat op een gegeven ogenblik uw eisen geen eisen zijn die gerechtvaardigd zijn, maar uw eisen in feite neerkomen op het stellen van onredelijke eisen, niet aan de regering, maar aan het volk als zodanig. Degenen die nu van een minimum leven en geen ambtenaar zijn, danken een deel daarvan ongetwijfeld aan de lasten van een ambtenarij. Wanneer je in Nederland twee miljoen ambtenaren hebt en je hebt daarnaast ongeveer drie miljoen mensen die rendabel, dus productief bezig zijn dan heb je daarnaast nog eens ongeveer vier miljoen mensen die op enigerlei wijze mede afhankelijk zijn van bijdragen van de staat. De rest is te jong. Je moet dan tot de conclusie komen, dat in feite elke mens die werkt kosten moet dragen, geheel of ten dele, voor twee anderen, namelijk de één die niet werkt en de andere die als ambtenaar werkt.

❖ *Opmerking over betaling door gemeenschap van ambtenaar.*

Het is namelijk zo, dat de taak van de ambtenaar niet meer bepaald wordt door de behoefte. Ze wordt bepaald door de ambtelijke behoefte. Met andere woorden: deze stand is afhankelijk van het werkende volk en heeft voor zichzelf een taakstelling gecreëerd die niet beantwoordt aan de werkelijke behoefte of noodzaak van degenen die het moeten betalen.

❖ *Ambtenaren werken ook.*

De ambtenaar is een werkend iemand in een ambtelijke sfeer. (De nu volgende opmerkingen en vragen en het antwoord vallen in feite volledig buiten het onderwerp en zijn dus weggelaten) Je zoudt het volgende mogen stellen:

In de eerste plaats: Ambtenaren kunnen maar zeer moeilijk ontslagen worden, ook wanneer ze in feite overbodig zijn. In het bedrijfsleven gaat iemand die overbodig is er onherroepelijk uit.

In de tweede plaats: De regeling van het inkomen van de ambtenaren is niet gelijk aan die van het bedrijfsleven. Wanneer we overgaan tot functievergelijking blijkt, dat bepaalde functies in het bedrijfsleven veel lager worden aangeslagen dan in bepaalde ambtelijke structuren zodat ze in die ambtelijke structuren, wanneer we het functioneren vergelijken, een in verhouding veel hogere beloning krijgen. Daarnaast bestaan bepaalde voorrechten bestaande uit opgelegde volksverzekeringen en dergelijke, die voor de ambtenaar wel bestaan, voor het gewone volk niet. Hetzelfde geldt voor pensioenrechten. Dit houdt in, dat voor diegenen die hoofdzakelijk administratief bezig zijn (geldt niet voor de direct dienstverlenende werkzame ambtenaar) een functievergelijking met het bedrijfsleven mogelijk moet zijn en een

aanpassing aan de in het bedrijfsleven genoten beloning. Verder zou rekening gehouden moeten worden met de zekerheidsfactor en teruggebracht kunnen worden tot die in het bedrijfsleven. In totaal ontstaat dan een teruggang van gemiddeld 15%. In de hogere echelons kan het hier en daar wellicht wat meer zijn. Gelijktijdig zou dan een vergroting van ontslagmogelijkheden ontstaan.

Wanneer je daarmee rekening houdt moet je zeggen: mag een ambtenaar iets meer inleveren om zijn voorrechten te behouden, want dat moet betaald worden door die anderen. Je kunt die anderen niet zonder meer daarmee belasten.

Hier ontstaat dus een totaal ander beeld dan de ambtenaar van zichzelf heeft, maar ook wat de ambtenarenbond heeft van een ambtenaar en ook, bij functievergelijking, bovendien nog van de visie die menigeeen heeft op de ambtenaar.

Hier is dus sprake van een vervreemding, een vervreemding waarbij de ambtelijke wereld zich niet meer bewust is van haar wezenlijke functie, van haar wezenlijk bestaansrecht en haar wezenlijke mogelijkheden, maar zich in feite ziet als een soort toplaag van werkers welke in zich productief zijn, wat slechts voor een gering percentage waar is. Daarmee moet rekening worden gehouden.

U ziet hoe ingewikkeld het kan worden. Dat wil niet zeggen, om verder geschil te voorkomen, dat die ambtenaren ongelijk hebben als ze op een gegeven ogenblik beginnen te sputteren. Want iedereen heeft altijd gedaan of ze iets bijzonders waren. Zijzelf hebben dat wel niet gedaan, maar toch wordt het vaak wel gedacht. Een misleiding. Nu hebben we het hier gehad over de ambtenaren. Maar eenzelfde soort misleiding zien we op religieus gebied ontstaan. Eveneens ontstaat het ten aanzien van bepaalde systemen. Wanneer we bijvoorbeeld zeggen socialisme zeggen we in feite: een structuur van allen voor allen, die alleen aanvaardbaar is wanneer gelijktijdig voorkomen kan worden, dat een technocratie plus een uitgebreide bureaucratie bepalend gaat worden voor het functioneren van het geheel.

Zo zou ik kunnen zeggen, dat elke vorm van Christendom aanvaardbaar is zolang de praxis van Jezus' leer daaruit voor de mensen voortvloeit, maar dat geen enkel zich christelijk noemend geloof aanvaardbaar is op het ogenblik, dat men in feite Christus gebruikt als een sleutel voor de hemel en een verontschuldiging voor zijn eigen falen om als Christen te leven.

Dan kom je als vanzelf aan het ogenblik dat voor een mens zo belangrijk is: het overgaan. We zeggen niet de dood, omdat de meeste mensen denken aan dood als aan het is afgelopen. Er zijn er misschien wel die het hopen ook, maar waar is het niet. Wat gebeurt er? Je komt als mens. Je hebt een inhoud in je leven. Die inhoud is gebaseerd op de feiten die je beleefd en waargemaakt hebt plus ook de emoties er aanvastgeknoopt die daarbij een rol hebben gespeeld. Je herinnert je dus niet je totale leven, maar een aantal hoogtepunten ervan. Dat kan zover gaan, dat je bij wijze van spreken niet alleen je dood ontleedt maar zelfs je eerste ervaringen vóór de geboorte.

Het is geen aaneensluitend verhaal van minuut tot minuut. Er vallen vaak grote hiaten in omdat u zelf in die tijd niet veranderd bent. U komt met die beelden in een wereld te staan waarin gedachten in feite je wereld uitmaken. Het is als een soort droom of een fantasiewereld die wordt opgebouwd uit elementen die in jezelf bestaan. Zolang je daarin zit ben je geneigd om elk gebeuren te interpreteren in de termen van die illusie. U droomt misschien, dat u op visite bent bij mme. Sheherazade. Op een gegeven ogenblik valt er iets aan je voeten of op je bed. Het is een lichamelijke impressie, je moet hem vertalen. Zegt u nu: ik moet wakker worden want mijn bed heeft bewogen? Neen. U denkt bij uzelf, dat u bij Sheherazade zit op een tapijt, als dat tapijt beweegt is het een vliegend tapijt en u vliegt. Dat is te verklaren uit die droom. Wanneer u over bent gegaan zit u in een soortgelijke wereld. Ook hier kunnen signalen van buiten komen. Iemand kan proberen u te benaderen. Als u nu toevallig zit in een zeer heilige omgeving dan kan zo iemand u nooit benaderen als mens. Wanneer hij u benadert moet hij dat doen vanuit een standpunt van meervaardigheid. Wat ziet u dan? Een engel! Dat wil niet zeggen, dat die andere een engel is, maar dat het gezag, de zekerheid die die persoonlijkheid uitstraalt voor u alleen de introductie van zijn boodschap mogelijk maakt in de vorm van een engel.

❖ *Merkt die ander dat?*

Het kan voorkomen, dat die ander het weet en zich dus al bewust aanpast aan die droom. Het

kan ook zijn, dat hij tot zijn verbazing beseft wat er gebeurd is uit de signalen die hij van u ontvangt. Dat is weer een kwestie van bewustzijn.

Waar het mij om gaat is, dat deze misleiding niet van buitenaf gecreëerd is. Dat zelfs de hemel die je beleeft of de hel die je meent te ondergaan niet zijn ontstaan uit objectieve waarden of uit verhalen die anderen je hebben verteld; het is je eigen interpretatie ervan. Het is je eigen injectie van je gevoel van deugdzaamheid of je gevoel van zondigheid en schuld, waardoor die wereld bepaald wordt. Zo kun je dus zeggen, dat ook in de geest de misleiding - grotendeels althans - zelfmisleiding is.

Nu komt de grote vraag. Bestaat er dan een objectieve waarheid? Het antwoord moet zijn: ongetwijfeld. Ongetwijfeld bestaat er ergens eens objectieve waarheid. Ze zal ook rond ons aanwezig zijn. Een objectieve waarheid veronderstelt het erkennen van samenhangen op een wijze die voor ons nog niet mogelijk is. Dit geldt zowel stoffelijk als geestelijk. Naarmate samenhangen minder kenbaar worden, zijn we geneigd meer delen van die objectieve waarheid in afzonderlijke en vaak strijdige delen die wel te omschrijven zijn te vertalen. Door die omschrijving ontstaat dan als een objectieve waarheid voor ons onder meer: goed en kwaad, maar daarnaast ook licht en schaduw en elk contrast wat u zich denken kunt. Dit contrast is dus niet werkelijk. Het komt voort uit onszelf, maar wordt voor ons bepaald door ons ervaren van het geheel. Nu zitten er wel wat moeilijkheden bij, natuurlijk. Er was eens iemand op een avond die zei, dat er geestelijke leraren waren, die zeiden dat er helemaal geen objectiviteit bestaat. Alles is alleen maar subjectief en een droom. Voor een deel hebben ze - dat wil ik er onmiddellijk bij zeggen - gelijk. Maar onze vriend antwoordde toen: "Ja, een waarheid die subjectief is kan desalniettemin als een objectieve waarheid ervaren worden. Wanneer een meester die dit predikt voorover gebukt staat en men steekt hem opeens met een speld in zijn zitvlees waardoor hij overeind veert is daarmee bewezen, dat dit voor hem tijdelijk een objectieve waarde is. Ik citeer dit om duidelijk te maken, dat je wel kunt zeggen, dat de dingen illusie zijn maar dat de grote moeilijkheid is, dat die illusie voor ons zo waar is dat we er ons niet aan kunnen ontworstelen. Het betekent voor ons eenvoudig dat er voor ons een aantal relaties, een aantal werkelijkheden bestaan - in welke sfeer of wereld we ook zijn - die misschien in het geheel geen vaste betekenis hebben, maar die voor ons tijdelijk zo vast in betekenis zijn, dat ze zelfs als een soort wetmatigheid beschouwd kunnen worden. Binnen deze wereld moeten we leven. Dat is kennelijk deel van ons wezen want anders zou er wel een eenvoudige weg naar de waarheid open staan. Dus moeten wij aanvaarden, dat wanneer wij in een beperkte wereld leven, er niet zonder meer sprake behoeft te zijn van misleiding, laat staan van zelfmisleiding, maar dat er wel degelijk sprake kan zijn van een ons opgelegde beperking, welke ons wezen in deze fase van bestaan bepaalt.

Op het ogenblik, dat ik probeer deze wereld met zijn al dan niet schijnbaar objectieve waarden zodanig te interpreteren, dat zij voor mijn eigen persoonlijkheid aanvaardbaar wordt, begin ik mijzelf ten aanzien van de wereld waarin ik leef, te misleiden. Dat wil niet alleen zeggen, dat ik mij misleid ten aanzien van die wereld. Ik misleid me ook ten aanzien van mijzelf. Ik wil helemaal geen hatelijkheden verkopen, maar Andropov ziet zichzelf helemaal niet als de Popov van de politiek. Reagan ziet zichzelf ongetwijfeld niet als de John Wayne van de ontwapening. Toch hebben zij beiden in hun acties en reacties wel degelijk iets daarvan. Reagan denkt: ik ben president, ik heb de macht, dus heb ik de wijsheid. Andropov zegt: ik heb de functie, dus heb ik het gezag. Daardoor bezit ik de waarheid. Beide zijn onjuiste redeneringen. Stel nu, dat die twee doodgaan. Andropov natuurlijk in de zenuwen, want die kan niet geloven, dat dood geen dood is en vermoedt hierachter dus een KGB complot tegen zijn persoonlijkheid. Reagan komt er aanrijden en in plaats dat hij daar ontvangen wordt door jubelende engelscharen en een tickertape parade, ontmoet hij daar een aantal afgezakte gezichten en wordt misschien verzocht om een aantal atoombommen weg te sjoeven. Die wordt ook nijdig. Beiden leven voor eigen gevoel in de hel.

Want de werkelijkheid uit de geest is, dat harmonie de basis is van je bestaan. Op het ogenblik, dat je weet een harmonie bij anderen af te kunnen dwingen, veroorzaak je in jezelf een disharmonie. Deze disharmonie kun je niet zien als je eigen schuld, als je eigen daad want dan zou je je beeld van jezelf moeten veranderen, dus wijt je het aan de wereld. Dan wordt die wereld een wereld, die zich tegen je richt. Wanneer dan verder blijkt, dat je met je verzet niets uit kunt halen, al is het maar omdat die wereld evenveel droombeelden produceert die in u leven zoveel ten aanzien van schuld als ten aanzien van zelfrechtvaardiging, dan kunt u wel zeggen, dat u leeft in een hellesfeer. Maar het is een hel die je zelf hebt opgebouwd. We

moeten onszelf niet misleiden ten aanzien van onszelf.

De misleide geest op aarde of ergens anders is niet iemand die de valse stellingen gelooft. Die stellingen vervagen wel veer. Het is iemand die een vals beeld maakt van zichzelf. Je kunt vergissingen maken, nietwaar. Waarschijnlijk heeft Lubbers in het begin ook gedacht, dat de economie net zo snel op zou komen als zijn baard, maar dat is niet waar. Scheel heeft in Duitsland ook gedacht, dat ze de Kohl en de geit konden sparen, daarover zijn ze nu ook in debat.

Wanneer we de feiten nagaan dan gaat het immers niet om wat je denkt dat je bent. Het gaat erom wat je erkent ten aanzien van je relatie tussen jou en je wereld. Op het ogenblik, dat je die wereld onbelangrijker wilt maken omdat je jezelf belangrijker acht kom je terecht in een conflict. Dat conflict neigt dan tot verharding van je zelfrechtvaardiging en daarmee ook naar een toenemend conflict met je wereld. Dat is misleiding.

Misleiding, ik heb het al gezegd, is grotendeels zelfmisleiding. Die zelfmisleiding komt dan voort uit je onwil om jezelf zoals je bent met al je fouten, met al je goede kanten, met je pogingen je slagen en je mislukken te aanvaarden aan de hand van hetgeen je buiten je ziet. Het komt voor, dat iemand overgaat en zegt, dat hij lid is van de ODV. Hij komt daar aan en steekt zijn geestelijke ster op en vraagt waar het hoofdkwartier is. Antwoord: het spijt ons, er is geen hoofdkwartier. Je hoort dan de opmerking, dat het toch een vereniging is. Het spijt ons, maar zo is er geen ODV, er is verdraagzaamheid. Men zegt dan vaak, dat men er alles voor gedaan heeft en vraagt naar de hulp, die naast hem staat. Men vraagt dan, als de ander de ODV niet blijkt te zijn, wat hij dan wel is. Het antwoord: verdraagzaam.

Het klinkt krankzinnig als je dat zo vertelt, maar wat is eigenlijk de Orde der Verdraagzamen? Het is een samenwerking, die voortvloeit uit een bepaalde innerlijke gesteldheid, de verdraagzaamheid ten aanzien van alles dat anders is en de daardoor ontstane harmonie met een ieder die in zich die verdraagzaamheid kent. Daaruit vloeit dan een actie voort waarbij je probeert op welke wijze dan ook die verdraagzaamheid te manifesteren door ook anderen in hun eigen recht te erkennen en gelijktijdig toch te benaderen vanuit hetgeen voor jou bepalend is. Als u dat begrepen hebt kom je niet zeggen: ODV waar moet ik zijn? Aan onze kant. Dan zeg je: hé, wat is het hier vreemd. Iemand naast je zegt dan dat je even moet wennen. Misschien ben je het er niet mee eens, maar je verdraagt het even. Voor je het weet wordt het al gauw weer lichter. Het wordt wat prettiger. Je ontdekt dat er een hele hoop anderen zijn waarmee je kunt praten en dat er in je wezen allerlei gedachten en een zekere vreugde en licht binnenvloeien. Dan zie je niet alleen de Orde der Verdraagzamen maar je ziet iets waar je bij hoort. Het is als het ware of je er ruim adem kunt halen. Dan berust je daarin. Op een gegeven ogenblik zeg je dat wat je bent je waar moet maken. Dan blijkt ineens, dat je hoort bij een hele hoop entiteiten die dat ook doen. Je bent dan ook metterdaad iemand van de ODV. Als je pech hebt kom je net als ik in een medium terecht waarin een zekere influenza niet geheel genezen aanwezig is. Ik heb ook de pech gehad terecht te komen bij iemand die knoflook had gegeten, terwijl ik er zelf nooit van heb gehouden. Dus ik dacht opeens wat voor een stoffelijke stank ik hier in mijn geestelijke bewustwording had hangen. Waaruit moge blijken, dat ik ook wel degelijk persoonlijkheid heb.

Ik laat mijn wereld niet daardoor beheersen. Ik zeg alleen zo ben ik en hoe kan ik zoals ik ben mijn wereld beleven zonder mijzelf te verloochenen of die wereld te ontkennen. Dat is het begin van alle bewustwording. Dat is het einde van alle zelfmisleiding en het is gelijktijdig de ondergang van alle misleidende beelden die je zijn ingeprent. Ik weet het, dat die duivel vaak voorgesteld wordt als een soort demonische frietboer die alle zieltjes goudgeel braadt om ze daarna bovendien nog monsterlijk te verzwelgen al dan niet met een korreltje zout. Als ik een duivel was en ik zou mensen moeten verzwelgen zou ik het zeker met een korreltje zout doen, want zonder dat zijn de meesten niet te verteren.

Ze heten niet voor niets demon omdat de meeste mensen er zo van overtuigd zijn, dat ze op de troon van God kunnen gaan zitten, dat je dat vanuit het demonische standpunt toch wel als een lichtelijk misselijkmakend geheel zou moeten ondergaan. Maar ja, ik ben geen demon, dus durf ik mij niet ten volle en bepalend uit te spreken anders zou ik u misschien in een verkeerde richting conditioneren. De term conditioneren is natuurlijk onzin. De mens conditioneert zichzelf. Dit gebeurt doordat hij niet zelf denkt, niet bewust zelf reageert, maar in feite zijn denken en een groot deel van zijn denken en reacties voor zich door anderen laat bepalen.

Het is ook heel opvallend, dat wanneer je mensen wilt beïnvloeden je niet met cijfers moet komen. Je moet ook niet met een onomstotelijke waarheid aankomen, want zelfs de meest logische logica is voor de meeste mensen niet helemaal aanvaardbaar.

Denk maar aan de manier waarop Darwin geconfronteerd werd met de afkeer van een aantal mensen van de aap als mogelijke voorouder, vermoedelijk omdat ze iets daarvan in zichzelf meenden terug te vinden.

Realiseer je gewoon waar het om gaat. U aanvaardt vele dingen niet omdat het niet prettig is, maar wanneer iets niet bewezen waar is en ook niet bewezen onwaar blijft er de mogelijkheid. Laat de mogelijkheid open en ga uw eigen weg. Totdat er aan de ene of aan de andere kant meer zekerheid komt. Wijdt u niet aan het bestrijden van datgene wat u niet helemaal begrijpt en behoedt u ervoor stellingen te gaan verheerlijken zonder dat u zich bewust bent van de wezenlijke inhoud en werkelijke consequenties.

Wanneer u dit op aarde kunt doen kunt u zich aan een groot gedeelte van de conditionering onttrekken. Wanneer u geestelijk eenzelfde houding aanneemt zou u misschien misleiding voor een heel groot gedeelte al uit kunnen vissen door te zeggen: zo heb ik het wel geleerd, het zou waar kunnen zijn, misschien ook niet, ik zal wel zien.

Wanneer u in een wereld leeft moet u niet zeggen, dat u dit of dat van die wereld verwacht of misschien zelfs dat het uw recht is. Zeg gewoon, dat u in die wereld leeft en dat u probeert dit of dat te zijn, dit of dat te bereiken en dat u zult zien wat de feiten zijn wanneer u verder gaat.

Soms wordt wetenschap tot een soort filosofische orthodoxie alleen omdat degenen, die hun hele leven hebben gebaseerd op voor hen als vaststaand geldende wetten en feiten, worden geconfronteerd met de mogelijkheid dat het anders zou kunnen zijn. Op dat ogenblik staan ze op hun achterste benen. Wanneer iemand dan durft te zeggen, dat ze bevooroordeeld zijn spelen ze nog op die poot ook. Dit roept de vraag op of die wetenschapsman dan een soort driepoot is. Het is denkbaar omdat dergelijke mensen functies aannemen in openbare instanties en daarmee als melkkruk voor de staat dienen.

Hoe je het ook bekijkt, één ding is erg belangrijk. U moet de mogelijkheid openhouden dat het anders zal zijn. Voor uzelf moet u proberen zo eerlijk mogelijk te zijn, zoveel ten aanzien van uw goede dingen, uw fouten en misvattingen als al het andere. Zeg niet alleen, dat u het goed bedoelt, maar zeg ook, dat u het misschien wel goed bedoelt, maar dat u het verkeerd doet. uw intentie is bepalend voor uw emotie, maar het feit dat u buiten u produceert of het nu 100% echt is of alleen maar subjectief is voor de reactie erop.

Het is de bepaling van hetgeen u uitgewerkt hebt van wat u beschouwt als deel van uzelf. Door uzelf op die manier te meten aan de wereld buiten u komt u tot een concreter beeld van uzelf. Het zal in een zekere mate subjectief blijven, maar het is in ieder geval niet meer dermate van een werkelijkheid om u heen geïsoleerd, dat u niet meer in staat zult zijn een andere werkelijkheid, objectief of subjectief, te aanvaarden.

Misleiding komt voort uit de in de mens gelegen neiging zichzelf een beeld te scheppen en dit vervolgens tot onaantastbare waarheid te verklaren. Dat anderen daaraan bijdragen, het aanmoedigen is een tweede factor. Zij is niet beslissend voor de misleiding. Wanneer u in de sferen komt zult u zien, dat die misleiding vooral in duistere sferen weliswaar veel ellende veroorzaakt, maar dat deze mensen op het ogenblik, dat ze hun vaste beeld van zichzelf en daardoor het beeld dat de wereld van hen moet aanvaarden veranderen, gelijktijdig ontdekken, dat de wereld van duisternis wel degelijk licht bevat.

Dat hun eenzaamheid er één was van schijn omdat ze omringd zijn door wezens, door gedachten, door krachten. Dit is het belangrijkste punt. Misleide geest op aarde, in de geest, het zal ongetwijfeld zo zijn. Kijk ook even naar de oorzaak. Besef dan, dat elke gemeenschap, welke dan ook, die u een waarheid dicteert waarover u niet moogt denken, die u bepaalde feitelijkheden voorhoudt die u zelf niet op de proef moogt stellen, u vervreemdt van de werkelijkheid.

Dat u door u daaraan volledig over te geven gelijktijdig uzelf misleidt ten aanzien van uw wezen, uw wereld en uw bestaansmogelijkheid. Kies voor een weg waarbij u zelf moogt denken, zelf moogt handelen. Als u een beeld maakt van uzelf, laat het niet bepalen door anderen die u zondig of heilig noemen, maar door uw kennis van uzelf en het feitelijk effect dat u vanuit uzelf in uw wereld meent te mogen constateren. Daarmee acht ik het onderwerp

redelijk behandeld. Wie heeft er commentaar of vragen?

❖ *Vraag over hoe lang geleden entiteit geleefd heeft en hoe hij aan deze kennis is gekomen.*
De gedachten van de mensen zijn aan onze kant op een bepaalde manier te ontvangen.

Je komt terecht bij een soort gemeenschappelijk bewustzijn, dat je kunt vergelijken met een vlooiemarkt waar je uit kunt halen wat je interesseert. Het is zelfs mogelijk - zoals velen van ons doen - tot op de dag bij te blijven.

In de tweede plaats: Wanneer je op aarde bent - ik heb geleefd in een periode die ongeveer 160 jaar in uw verleden ligt, ik ben wel Nederlander geweest - dan kunt u zeggen, dat ik ben overgegaan met een onvoldoende besef van mijn eigen beperkingen. Toen ik echter langzaam maar zeker ontdekte hoeveel besef, kennis er bij anderen was, heb ik gedacht dat ik niet alleen moest aanvaarden wat er in anderen leeft, maar dat ik er zelf iets aan toe moest voegen. Dat kan ik alleen doen door datgene wat in mij leeft te toetsen aan datgene wat op aarde bestaat.

Daardoor is een wisselwerking ontstaan. Ik ben deel gaan nemen aan een aantal zogenaamde controlegroepen in de geest. Dat zijn in feite entiteiten die inspirerend werkend en soms nog iets meer doen dan dat en gelijktijdig de aardse feiten zo goed mogelijk bijhouden en deze correleren om te zien wat je het beste kunt doen, maar gelijktijdig ook om te zien waar de waarheid ligt en waar de illusie ligt, zodat je een beetje naar de feiten toe kunt groeien.

Wanneer ik naar Nederland moet dan besteed ik - aan iets wat in uw tijd misschien een breukdeel van een seconde is maar voor mij een behoorlijk lange tijd - aan het opnemen van alle in het maatschappelijk bewustzijn van het volk aanwezige feiten. Ik probeer deze vervolgens te rangschikken volgens mijn eigen werkelijkheidsbesef. Ik gebruik deze dan mede als basis voor het werkelijke betoog, dat ik wil houden. Zo is dus het bestel voor vanavond tot stand gekomen, mede op grond van geschillen die zeer vele Nederlanders op dit moment schijnen te domineren.

❖ *Vraag of een geval bekend is van iemand die in de geest of op aarde aan de illusie ontstegen is.*

Wanneer we Boeddha in zijn beste momenten beschouwen dan weten we, dat hij op dat moment de illusie koesterde aan alle illusie ontstegen te zijn. Gelijktijdig blijkt, dat zijn bereiking een niet volledige was omdat hij vanuit die bereiking gedwongen werd tot een terugkeer naar die wereld waar die illusie wel heerste.

Door zijn strijd met de op grond van in hem levende illusie kwam hij langzaam maar zeker tot een omschrijving van de veelvuldige werkelijkheid of waarheid waarbij de illusiewereld werd teruggebracht tot persoonlijkheidsinhoud en persoonlijke benadering. Vanaf dat ogenblik had hij toegang tot een geestelijke wereld waarin dus in feite tegenstellingen niet meer noodzakelijk zijn en daardoor totale waarheid eindelijk beleefbaar wordt.

Dat is echter een proces dat zich veel langer heeft uitgesponnen dan u op grond van verballen over hem zoudt veronderstellen.

Het is hetzelfde als met Jezus. Jezus wordt goddelijk gemaakt, maar men vergeet één ding: dat zijn reacties elke keer weer zeer menselijk zijn. Tot zelfs in de hof van de olijven waar hij gebeden zou hebben: Vader, als het even kan laat deze kelk aan mijn lippen voorbijgaan, maar als het niet anders kan, uw wil geschiede. Waarbij blijkt, dat Jezus een verschil maakt tussen zichzelf en de Vader, terwijl uit andere uitspraken blijkt, dat hij zichzelf niet ziet als bron voor hetgeen hij zegt, maar de Vader, zeggende: Het is de Vader die tot u spreekt door mij. Wanneer we deze splitsing begrijpen is het ook duidelijk waarom Jezus bijvoorbeeld zou zijn afgedaald ter helle, hij moet de dood evenzeer doorleven als iedereen, is dus niet goddelijk, maar hij hervindt zijn eenheid met het goddelijke en kan dan eventueel herrezen Jezus zijn. Hij kan zich manifesteren, hij kan weer wonderen doen. Daaruit blijkt, dat Jezus niet geheel vrij is geweest van illusie, want anders zou hij beseft hebben, dat de eenheid tussen hemzelf en God feitelijk is op het ogenblik, dat hij zichzelf volledige één gevoeld met die God en geen verschil meer maakt. Dat hij duidelijk de betekenis van de feiten voor zichzelf kan uitwissen. Hij slaagt er wel in, maar ten dele. Dientengevolge heeft hij illusies gehad.

❖ *Onverstaanbare vraag.*

U vraagt me nu te oordelen over iemand die ver boven mij staat. Het is erg moeilijk. Ik neem

aan dat hij in ieder geval veel minder illusies kent dan hij kende toen hij nog in stoffelijke vorm op aarde was. Dat ditzelfde geldt voor de Boeddha en vele andere hoogbewusten die - ik geef het toe - ver boven mij staan en die in staat zijn te leven in een wereld die voor mij nog verblindend leeg is, maar die voor hen kennelijk een volheid van leven is gaan betekenen. Over hen oordelen durf ik niet, tenzij - zoals u hebt gevraagd - ten aanzien van hun fase in de stof. Daarom trent heb ik kennis. Daar kan ik begrijpen en dientengevolge kan ik dat enigszins beoordelen.

❖ *Jezus is niet goddelijk, wat is dan goddelijk?*

Dat is iets wat ik me ook altijd heb afgevraagd. We hebben eens een Engelse gaste gehad. Een zeer charmante dame. Toen we haar confronteerden met de Nederlandse opvatting van drank, jenever en enkele andere specifieke Hollandse gerechten, riep ze: Devine. Dat is dus ook goddelijk. Toch kan ik me geen goddelijke stampot voorstellen, ofschoon misschien is de inhoud van menig geloof wel iets dergelijks, waarbij je ook de waarheid neemt, ze door elkaar stamp tot ze onherkenbaar is en ze als een eenpansmaaltijd serveert. De smaak is dan goed, maar de essentie is misschien ten dele teloorgegaan. Wat ik probeer te zeggen is eenvoudig dit: Goddelijk is een uitdrukking.

Het betekent gelijk aan God of als uit God zijnde. Als we zeggen, dat Jezus goddelijk is zeggen we dat in de religieuze betekenis van het woord, waarbij Jezus wordt gezien als direct deel van de drievuldigheid, dus een actief deel Gods zich manifesterend in menselijke gestalten op aarde. Dan zeg ik maar, dat het teveel in tegenspraak is met die stelling, zodat je Jezus moet zien als de mens en niet als God. Ook wanneer blijkt, dat hij na zijn dood de eenheid met de Vader, dus met God wel gevonden heeft.

❖ *Vraag over entiteiten, die soortgelijk werk doen.*

Er zijn er wel een paar, maar er zijn nog heel veel Nederlanders die zichzelf beschouwen als het bankwezen en die daardoor eigenlijk in een op cijfers berustende beperkte wereld vertoeven, waarin het leraren nog niet goed mogelijk is. Ik ben er althans zover aan ontgroeid, dat ik het kan proberen. Laten we één ding niet vergeten: wanneer de Nederlanders oprecht geloven wat zij zeggen te geloven en zichzelf beoordelen zoals ze anderen beoordelen komen ze rechtens terecht in een hel die volgens hun geloof bestaat, maar die ze voor zichzelf voortdurend ontkennen. Er zijn meer Nederlanders die dat doen. Nationaliteit heeft in onze sfeer niet veel betekenis. Een collega van mij bijvoorbeeld is in zijn laatste incarnatie koopman geweest in Nederland, daarvoor is hij herbergier geweest in het noorden van Frankrijk. Daarvoor is hij abbé geweest, overigens niet zonder nageslacht, in het zuiden van Frankrijk en later in Parijs. We zouden dat terug kunnen vervolgen misschien tot ver voor in Egypte, maar dat heeft echter weinig zin. Nationaliteit is de illusie van afzonderlijkheid die een mens handhaaft op grond van door zijn omgeving mee gecreëerde eigenschappen die hij beschouwt als derde ten aanzien van een ieder die anders is.

❖ *Toeval, dat entiteit in Nederland werkt.*

In zekere zin wel. Ik werk ook wel in andere landen. Er zijn collegae die werken in perfect Nederlands, je hebt uiteindelijk een medium waar voldoende woorden in zitten, terwijl hun oorspronkelijke afstamming een geheel andere is. Het maakt geen verschil.

❖ *Hoeft taal niet te kennen.*

Als je een orgel kunt spelen behoeft je niet elke toon afzonderlijk te kunnen fluiten.

Ik geloof, dat het tijd wordt, dat we dit deel van de bijeenkomst beëindigen.

Dank u voor uw aandacht.

HET SCHONE WOORD

Evenwicht, warmte, soefie.

Wie de wijsheid zoekt erkent in zich als eerste plicht het zoeken naar het evenwicht waarin het Al zichzelf roteert tot iets wat je van wetten leert en in je wordt tot werkelijkheid door wet en eeuwigheid geleid zodat eigen zijn beseft daar waar het ik zich nu verheft boven eigen zoeken, eigen streven, eigen pijn en deel kan worden van het al, het evenwichtig zijn daar wordt de warmte geboren waaruit het leven nieuw ontspruit daar wordt de kracht gegeven waardoor men zich opnieuw weer uit maar nu in een volledigheid als nooit tevoren omschreven.

Zoek je naar het evenwicht moet je wel beseffen evenwicht kan slechts bestaan waar niets

men wil verheffen tot meer dan het is, het is de waan die het evenwicht verstoort terwijl het geheel van het zijn en evenwichtigheid zichzelf continueert en zo de wereld leert om toch zichzelf te zijn en uit zichzelf te leren en uit zichzelf voort te gaan totdat het in zich heeft gekregen de kracht de warmte van het bestaan dat werkelijkheid moet zien te mijden.

Wie in de wijsheid zelf zich zoekt is waarlijk te benijden maar wie de wijsheid in zich zoekt isleidt zichzelf zo vaak omdat hij dan zichzelf slechts ziet.

Dan neemt de wijsheid wraak en ziet hij plots in plaats van licht alleen nog duisternis, een chaos voor de vorming staan en in het breken van zijn eigen naam de onbestemde vrees beseffen dat je jezelf moet zijn, verbonden met de kracht, verbonden met de eeuwigheid, verbonden met de macht.

En niet moogt zijn de macht, de kracht of zelfs de eeuwigheid.

Je bent een deel van al dat rond je zich manifesteert en uit zichzelf voortdurend toch een kracht die zich tot jou richt en uit zich wijsheid keert tot jou die ook je eigen zijn verlicht zodat je eindelijk begrijpt in het evenwicht van het bestaan kan ik voor het eerst mijzelve zien, mijn Schepper ondergaan.